

Tu - ne vienas

Nr. 221

Redaktorius
Laurynas MATIUKAS
Pavaduotoja
Monika ANDRIJAUSKAITĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Andrėja MAIBUROVAITĖ, Paula DŽACHLIJA, Miglė ŽITINAVIČIŪTĖ, Nikolė VAVINSKAITĖ, Emilija RAČKAUSKAITĖ, Eimantas RAŠTUTIS, Aistė ŠAKALYTĖ, Dominykas ČERNOVAS, Viltė TUMĖNAITĖ, Leonardas VARANAVIČIUS.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).

„Tu - ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti laikrastis@zarkrastas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMA PENKTADIENI

Abituriento ŽODIS

Pavasariui vis smagiau žadinant žemę supranti, jog greitai baigsis dar vieneri mokslo metai, tačiau mums, abiturientams, šie yra visai kitokie – tai paskutiniai metai mokykloje. Būdama dvyliktoje klasėje net nepastebėjau, kaip greitai prabėgo laikas, kaip lėkte lekia ir paskutinės reikšmingiausios bei daugiausia darbo reikalaujančios dienos. Net sunku patikėti, kad tuoj baigsiu mokyklą, pradėsiu naują gyvenimą kitame mieste, kad teks atsisveikinti su tėvais ir turėsiu būti dar labiau atsakinga už save.

O paskutinį „sudie“ teks tarti daug kam: ne tik mokyklai, mokytojams, tačiau ir šauniam laikraščiui „Tu – ne vienas“ kolektyvui. Nors palyginti su kitais korespondentais šio laikraščio redakcijos nare buvau (ir dar tebesu) neilgai, tik keletą metų, tačiau jaučiuosi esanti šios „šeimos“ dalis. Čia supratau, kas yra būti grupės dalimi, mokiausi kalbėti atvirai, reikšti savo mintis ir idėjas, o kartu praleista kiekviena akimirka buvo pilna juoko, besišypsančių veidų.

Su džiaugsmu prisiminsiu mūsų susitikimus, gimtadienius, kurie suburdavo mus į vieną bendrą grupę, leisdavo dar geriau vienam kitą pažinti. Pasiilgsiu net ir mūsų barnių, kurie visada baigdavosi skambiu juoku, kiekvieno išskirtinumo ir kitokio požiūrio į gyvenimą suvokimu, įdomių žaidimų vakarais, vis kitokių mūsų laikraščio Mamytės Danutės keptų pyragų įvertinimu.

Na, o jau esamiems (ir būsimiems) laikraštėliui „Tu – ne vienas“ redakcijos nariams palinkėsiu naujų, netikėtų straipsnių, originalių idėjų, ryžto pakeisti nusistovėjusį požiūrį, nebijoti išreikšti savęs, daug pašnekusių ir gerų pašnekovų. Džiaukitės kiekviena akimirka – gal ji šiuo metu ir neatrodo kažkuo išskirtinė, tačiau vėliau net ir jos pasiilgsite...

Monika ANDRIJAUSKAITĖ

Jau senokai per televiziją, internete, spaudoje dalijamasi nuomonėmis apie ketinimus ilginti mokslo metus... Tų nuomonių – visokių. Vieni, tarp jų ir pati švietimo ir mokslo ministrė Jurgita Petrauskienė, tikina, kad taip bus žymiai lengviau mokytis, nes pratęsus mokslo metus sumažės mokymosi krūviai, bus užduodama mažiau namų darbų, taigi bus mažiau įtampos. Kiti mano, jog tai bus tiesiog „tuščios“ papildomos savaitės mokykloje... Pateikiama ir pasiūlymų. Pavyzdžiui, vienos mokytojos teigimu, reikėtų ne ilginti mokslo metus, o tiesiog keisti mokymosi programą, nes joje yra nereikalingų dalykų, kurių vietoje verčiau skirti daugiau pamokų svarbesniems dalykams išmokyti...

O ką apie mokslo metų ilginimą mano mūsų rajono mokiniai, jų tėveliai ir mokytojai?

ARNAS ir KOSTAS (mokiniai): Ne, mokslo metų ilginimui nepritariame. Daugelis mokytojų tikina, kad krūviai turėtų sumažėti, bus lengviau mokytis. Mes taip nemanome. Bus gal net atvirkščiai – kai rei-

kės ilgiau mokytis, mokytojai norės dar daugiau mus išmokyti, bus daugiau kontrolinių darbų ir atsiskaitymų, taigi krūvis bus dar didesnis...

EGLĖ (mokytoja): Aš būčiau visai nieko prieš už mokslo metų ilginimą. Manau, kad per tą vasaros mėnesį mes su mokiniais galėtume suorganizuoti daug veiklos gamtoje, pavyzdžiui, nuvažiuoti į Sartų, Gražu-

kotarpiui, koks yra dabar. Nemanau, kad pailginus mokslo metus mažės krūvis, man atrodo, kad jis tik dar padidės. Be to, mokiniai mokykloje patiria nemažai streso. Jei ilgiau teks mokytis, ilgiau patirs ir stresą...

DEIVIDAS (jau ne mokins): Aš į tai žiūriu neutraliai. Kadangi jau nebesimokau, man tai nėra labai aktuali tema, tačiau kartais paklausau

Aktualia tema

Ne, ne ir... ne?!

tės miškus, į kokią pelkę panagrinėti augalijos bei gyvūnijos. Tokios pamokos būtų labai naudingos mokiniais ir labai linksmos man, mokytojai, bet... Nemanau, kad tokias mūsų keliones kas finansuos, tai yra, duos autobusiuką, sumokės už degalus. Be to, daug mokinių vasarą nori bent kiek užsidirbti, todėl ir mokykloje daug jų nebus...

VIRGINIJA (mama): Mokslo metų ilginimui nepritariu. Man atrodo, kad neverta ilginti mokslo metų, nes esamos mokymosi programos pritaikytos kaip tik tokiam lai-

žinių. Manau, kad mokslo metus ilginti siūlantys žmonės išmano savo darbą, tad gal derėtų jų paklausti, bet kai nugirdau, kad mokslo metus ilginant nebus sudaromos naujos programos, suabejojau. Mokiniai turės trintis mokykloje dar kelias vasaros savaites ir nieko (beveik nieko) nedaryti? Aš manau, jog ilginti mokslo metus reikia tada, kai bus parengtos naujos mokymosi programos ir mokiniai tas kelias savaites bus tinkamai užimami.

SABINA (šeštokės ir abituriento mama): „Manau, reforma, kuria

norima ilginti mokslo metus, tikrai neatneš realios naudos. Viskas priklausys nuo mokslo metų ilgumo, o nuo mokinių požiūrio į mokslą. Vieša paslaptis, kad gimnazijos, norėdamos gauti mokinio krepšelius, priima mokinius, pusmečiuose turinčius net neigiamų įvertinimų bei elgesio sutrikimų. Manau, jog valdžia neturėtų sukliki galvų, kaip ilgiau išlaikyti mokinius mokymo įstaigose, o susirūpinti, kaip mokinius sudominti mokslu. Be to, kiekvieną pavasarį mokiniai skundžiasi, jog tampa sunku mokytis, kai už lango šilta, gera, mintys skrajoja toli toli už klasės ribų. Ir taip jau vasarai artėjant suprastėja lankomumas, todėl pridėtas laikas tikrai nebus produktyvus. Tos papildomos dienos nepadarys iš mokinio, kuris nenori mokytis, pirmūno.

Štai tokios zarasiškių nuomonės...

Kalbino

Leonardas VARANAVIČIUS,
Dominykas ČERNOVAS,
Laurynas MATIUKAS,
parengė **Dominykas.**

SKAUTAI: „Dievui, Tėvynei ir Artimui!“

Jaunimui Zarasuose

Zarasuose yra daug veiklų jaunimui. Viena iš jų – skautija. Tai visuomeninė, nepolitinė, savanoriška vaikų ir jaunimo neformalaus ugdymo organizacija, kuri Zarasuose atkūrė savo veiklą dar 1995 metais ir tęsia ją iki šiol. Zarasų skautai yra aktyvūs: dalyvauja įvairiuose renginiuose, vyksta į stovyklas, eina į iškylas ir žygius, o konkursuose gali pasigirti tikrai puikiais pasiekimais. Šiuo metu Zarasų skautų tuntą sudaro 12 aktyvių skautų ir jų vadovas **Ugnius MEŠKAS**. Pirmiausia ir paklausėme brolio Ugniaus: kas yra skautija, kokie yra šios organizacijos tikslai.

„Skautybė yra daug daugiau nei

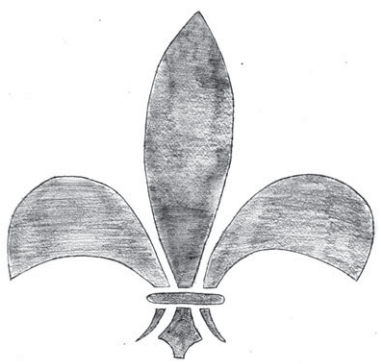

Nuotraukoje iš Zarasų skautų archyvo – grupelė Zarasų skautų žygyje.

praleidžiu laiką, išmokstu ką nors naujo: pavyzdžiui, užkurti laužą, rišti įvairius mazgus, išgyventi sunkiomis sąlygomis, atpažinti gyvūnų pėdsakus ir kita. Mes renkames į sueigas, einame į žygius, vyksta stovyklos Lietuvoje ir už jos ribų. Man patinka tai, kad yra skirtingos skautų rūšys: oro skautai, vandens skautai, sausumos skautai. Aš priklausau sausumos skautams ir visa mano skautiška veikla dažniausiai būna susijusi su sausuma, o kai susitinkame su vandens skautais, plaukiame baidarėmis ir užsiimame tuo, ką veikia jie. Mano nuomone, skautiška veikla yra puikus laisvalaikio praleidimas.“

MEDA (12 m.): „Man patinka būti skaute, nes mėgstu daryti gerus darbus, padėti kitiems, be to, smagu gerai leisti laiką su labai linksmomis ir draugiškais žmonėmis, patirti daug nuotykių stovyklose, žygiuose, iškylose, kažko naujo išmokyti. Manau, jaunimui tai prasmingas užsiėmimas, praversiantis ir ateičiai.“

DOVYDAS (15 m.): „Dalyvauti skautų veikloje smagu ir gera, nes niekada nepasijusi vienišas ar atstumtas – čia visi labai draugiški, paslaugūs ir jautrūs, pastebėję, kad esi nusiminęs ar tiesiog prastos nuotikos, tave iš karto paguos, nuramins ar prajuokins. Man patinka tai, kad veiklos nėra skirstomos į berniukų ir mergaičių, tiesiog visi būnam ir viską dirbam kartu. Esu ne kartą matęs, kaip panelės kuria laužus, nešioja rąstelius ir riša įvairius mazgus... Vasarą visada būna stovyklos ir kartais net išvykos į kitas šalis, susitikimai su kitų šalių skautais. Nesvarbu, koks metų laikas ar kokie

orai, vyksta žygiai ir iškylos, dalyvaujame įvairiuose konkursuose. Visa tai labai įdomu.“

RUGILĖ (14 m.): „Man patinka lankyti skautų organizaciją, nes čia susipažįstu su naujais žmonėmis, susirandu draugų. Dar nėra taip buvę, kad būdami kartu nuobodžiautume ir neturėtume ką veikti. Žaidžiame, stengdamiesi geriau pažinti vienas kitą, mokomės būti savarankiškais, gaminti maistą, suteikti skubią pagalbą, orientuotis su žemėlapiu, išgyventi gamtoje, jei kartais liktume vieni... Visa tai aš labai mėgstu.“

Brolis Ugnius ir jaunieji skautai nuoširdžiai kviečia prisijungti prie jų visus, kurie nori geriau pažinti gamtą, susirasti naujų draugų, prasmingai praleisti laiką ir išmokyti ką nors naujo. Kiekvienas gali tapti ir būti skautu! Susidomėjusieji šia veikla detalesnę informaciją gali rasti www.skautai.lt, o norintieji prisijungti prie Zarasų skautų gali tiesiog parašyti vadovui Ugniui www.facebook.com.

Medžiagą parengė **Emilija RAČKAUSKAITĖ** ir **Dominykas ČERNOVAS**, skautų simbolį leliją nupiešė **Emilija.**

Egzaminai ◆ Egzaminai

Ne tik svajoti, bet ir siekti

Kiekvienam iš mūsų ateina ta ilgai laukta (ar nelaukta) akimirka – egzaminai. Šiuo metu abiturientams egzaminų maratonas – dar „neištyrinėta žemė“, kelianti baimę ir nepasitikėjimą savimi. O štai pernykščiai abiturientai apie tai jau gali kalbėti ramiai ir pasverdami.

Daugeliui egzaminai kelia nerimą ir verčia jaustis taip, lyg egzaminų rezultatai bus tai, kas šimtu procentų nuties taką į gyvenimą. „Žinoma, renkantis studijas rezultatai svarbu, tačiau negalima „šauti“ bet kur – kur tik pavyks įstoti. Turėjau kelias sritis, kur norėčiau mokytis, o egzaminų rezultatai tiesiog padėjo apsispręsti“, – sako **Gabrielė Gaidamavičiūtė**, šandien VGTU statybos inžineriją studijuojanti pirmakursė.

Visgi svarbiausia yra tikėti savimi ir stengtis siekti to, ko iš tiesų pats labiausiai trokšti. Pasak Gabrielės, jei būtų galima atsukti laiką bent metais atgal, ji galbūt pasistengtų moksčiai ir rimčiau pamąstyti, ko norinti iš gyvenimo, gal daugiau pasimokyti. „Stengčiausi iš mokyklos pasiimti kuo daugiau, nes tik baigusi mokyklą supranti, kiek daug mums mokytojai davė ir kaip tai praverčia ateityje“, – sakė Gabrielė.

O štai praėjusiais metais gimnaziją baigusi **Ugnė Aleksandravičiūtė**, šiandien Vilniaus universiteto pirmakursė, akcentuoja, kad egzaminai nėra (ir neturėtų būti) tas įvykis, kuris nulemia visą likusį gyvenimą. „Galbūt prastesni egzaminų rezultatai apibrėžia galimybes ir

susiaurina pasirinkimų įvairovę, tačiau jie nėra pagrindinis rodiklis, kaip turėtum gyventi ateityje. Visada yra galimybė pirmuosius metus pakeičiant, savanoriauti, dirbti ir perlaikyti egzaminus arba pasiekti savo tikslą visai kitu keliu“, – mano Ugnė. Prsiminusi mokyklą ir egzaminus Ugnė šypteli ir sako, kad nieko kardinaliai nekeistų, juolab šiandien ji esanti ten, kur ir nori būti, gal tik mažiau išgyventų dėl pačių egzaminų.

Mažiau dėl egzaminų jaudintųsi ir buvusi abiturientė **Gabrielė Varanavičiūtė**. „Dabar man juokingai atrodo mano baimės, kad to ar ano egzaminu apskritai neišlaikysiu. Nieko ten baisaus, gal daugiau mokytojai prigąsdina. Žinoma, egzaminams reikia gerai pasiręsti, bet visgi savęs „neperspausti“, – šiųmetius abiturientus ramina mergina.

Kartais gali pasirodyti, kad šiandien Lietuvoje žinomi, savo sėkmės istorijas pasakojantys žmonės viską pasiekė tik sėkmės ir atsitiktinumo dėka, mažai teįdėdami darbo. Tikrai ne. Niekada nestudijuosi savo išsvajotosios profesijos, nedirbsi mėgstamo darbo, jei nebūsi tam pasirūšęs, jei neturėsi tikslo ir noro daug ir sunkiai dirbti. Juk niekas už tave neišmoks, nepadarys, neįgyvendins tavo svajonių. Tikriausiai ne vienas abiturientas šiandien norėtų puikiai išlaikyti egzaminus, bet nuosekliai ir atidžiai mokytis niekaip

neprišverčia. Kitiems gi egzaminų rezultatai – nė motais! Ar vėliau nekeiks savęs ir visų?..

Kaip sakė Ugnė, egzaminų pasiręgimo etapai yra du: moralinis ir realusis mokymosi procesas. Morališkai mokytojai abiturientus rengia jau nuo pat pradžių, nuolat primindami, kokia svarbi dvylikta klasė, koks svarbus žinojimas, ką norėtum veikti ateityje. Na, o mokymosi procesas priklauso nuo kiekvieno individualiai: vieni pradeda viską kartotis paskutiniaisiais pavasario mėnesiais, kiti tikslingai siekia gerų rezultatų visus mokymosi metus. Iš tikrųjų savo svajonę įgyvendins tas, kuris idėms daugybę darbo, laiko ir pastangų jos siekdamas.

Gimnazijos absolventai ir mes, „Tu – ne vienas“ komanda, linkime abiturientams drąsos, susikaupimo, pasitikėjimo ir sėkmės laikant egzaminus, gerų rezultatų, o svarbiausia – atsidurti ten, kur ir norite būti, prisiliesti prie to, apie ką ne tik svajojate, bet ir ko ryžtingai siekiate.

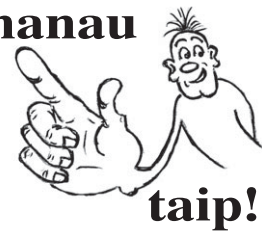
Parengė **Aistė ŠAKALYTĖ**, talkino

Leonardas VARANAVIČIUS

Nikolės VAVINSKAITĖS pieš.

Aš manau

Malonus aptarnavimas labai svarbu

Neretai viešosiose įstaigose mus pasitinka pikti ir suirzę veidai, kurie neteikia mums jokio optimizmo, atvirksčiai, ir patys tuojau prarandame norą šypsotis ir suirzame. Tačiau kaip būna smagu, kai tave aptarnaujantis visiškai tavęs nepažįstantis žmogus tau maloniai ir nuoširdžiai nusišypso ar net paklausia, kaip tavo diena, dėl kokios priežasties esi nusiminęs ar susirūpinęs, galbūt jis galys kuo nors padėti... Manau, jog malonus aptarnavimas – sėkmės ženklas, nes į įstaigas, kur eidamas žinai, jog matysi besaalygiškai linksmus veidus ir būsi šiltai sutiktas, eiti kur kas maloniau, todėl ir lankaisi ten dažniau. Ne vienas prekybos centras savo šūkiuose teigia, jog aptarnavimas pas juos yra malonus, tačiau neretai tą „malonųjį“ keičia pikti ir suirzę veidai. Suprantu, jog visi turime asmeninių problemų, sunkumų šeimoje, kitų bėdų, bet ar patiems nebūtų smagiau į viską žiūrėti optimistiškiau? Jeigu visur išvelgsime tik blogį, geros nuo-

taikos nesukursime...

Puikus ir, ko gero, visiems gerai žinomas malonaus ir pozityviai nuteikiančio aptarnavimo pavyzdys yra Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos virėjų elgesys. Stasė, Nina ir Barbara – ne tik puikios virėjos, kasdien mums verdančios vis kitokią, pasak jų pačių, reto skonio sriubą, gaminančios kitus gardžius valgius, bet ir psichologės. Jos visada pagiria dailias panelių šukuosenas, gražius vaikinų apdarus, pastebi, jei esi nusiminęs, kviečia pasidalyti savo džiaugsmu, jei mato, jog iš laimės nenustygsi vietoje. Žodžiu, pertrauka gimnazijoje skirta ne tik tam, jog pailsėtum, bet ir tam, kad skubėtum į valgyklą paskanauti gardžių patiekalų, o labiausiai – kad vėl pabendrautum su šiomis maloniomis moterimis.

Laurynas MATTUKAS

Nikolės VAVINSKAITĖS pieš.

Kitas šilto ir malonaus bendravimo pavyzdys – Zarasų viešosios bibliotekos bibliotekininkės.

Man, kaip gana dideliu knygų mėgėjui, ypač norisi jas pagirti. Jau tokių gerų bei malonių moteriškių kitur reikėtų gerokai paieškoti. Visada šiltai priims, užkalbina, pasiūlys knygų, patars ar tiesiog nuoširdžiai nusišypsos, tarsi būtum laukiamiausias ir mieliausias svečias ar bičiulis. O jau nuo bibliotekos direktorės pavaduotojos Jolantos veido šypsena turbūt niekada ne-

dingsta... Tokios mielos visos tos moterys, taip gera užėti į biblioteką pasiimti knygų ar šiaip apsilankyti. Rodos, net kitas pasaulis tau prieš akis atsiveria, juk ne paslaptis, kad kai kuriose įstaigose sutiksi ne vieną darbuotoją, kuris stengiasi kuo greičiau tavimi atsikratyti, o mina tokia, lyg būtų ką tik pipirą sukrantęs... Kaip būtų gera, jei visi žmonės taip maloniai elgtųsi, kaip mūsų Zarasų viešosios bibliotekos bibliotekininkės.

Pranas GAIDAMAVIČIUS

JUODAS KAMPAS

Sveiki! Vėl su jumis sveikinuosi aš, JUODO KAMPO gyventojas Piktoji Žiurkė.

Orai šyla, todėl kuo dažniau norisi būti lauke: suaugusiesiems pasivaikščioti, vaikams – žaisti vaikų žaidimų aikštelėse. Bet ar jų Zarasuose užtenka? O ir esamos – ar jos apskritai tinka žaidimams?

Tikriausiai daugiausia mūsų miesto vaikų gyvena mikrorajone. Man buvo įdomu, kur gi jie žaidžia, todėl savo mažomis ir greitomis kojytėmis greitai pralėkiau per visus mikrorajono namų kiemus. Vaizdas, deja, manęs nenudžiugino. Visur didžiausios erdvės, o jose – tik viena smėlio dėžė ar aplūžusios sūpynės. Dažniausiai kiemus supa keturi penkių aukštų daugiabučiai, taigi vaikams tikrai neužtenka vienos smėlynės, kurioje ir smėlio neretai būna visai mažai.

Pagalvojusi, kad mano žiurkiš-

ka nuomonė yra tik viena, nusprendžiau pasiklausti dar kokio žmogaus. Praėjusių metų vasarą „Apskrito stalo“ prezidentė Aurelija Trimonytė organizavo talką, nupirko dažų ir medžiagų mikrorajono vaikų žaidimų aikštelių atnaujinimui. Tikriausiai pati aktyviausia šio projekto dalyvė buvo Eglė Vaitkevičienė, todėl ją ir pakalbinau.

„Kai tik sužinojau apie šią talką, iš karto pasirašiau dalyvauti. Žinoma, poros žmonių neužteko. Per *facebook* kvietėme zarasiškius (bendruomenę) prisijungti, tačiau talkos metu prie mūsų jungėsi daugiau vai-

kai. Tai džiugina, tikėtina, kad patys prisidėję prie žaidimų aikštelių atnaujinimo vaikai jas labiau ir saugos. Mano manymu, žaidimų aikštelės yra baisios, likusios dar nuo sovietinių laikų ir tikrai neatitinka šiuolaikinių vaikų poreikių. Žinoma, nudažius jos tapo gražesnės, labiau traukia vaikus, bet jei norime, kad vaikai mažiau sėdėtų namuose, prie kompiuterio, o išeitę į kiemus draugauti ir žaisti realybėje, reikėtų atkreipti į tai dėmesį ir investuoti: į gražesnę vaikystę, sveikesnius vaikus, į perspektyvą jaunoms šeimoms likti savo gimtajame mieste, kurti

šeimas ir auginti vaikus“, – sakė E. Vaitkevičienė.

Vaikai nori žaisti lauke kartu su bendraamžiais, taip mokymiesi bendrauti, jie trykšta energija ir turi ją kažkur išlieti. Bet kur tiems vaikams susirinkti ir žaisti? Jei nėra kur ir kaip, jie patys sau susigalvoja linksmų būdų, tačiau neretai tai būna ne pačios geriausios idėjos.

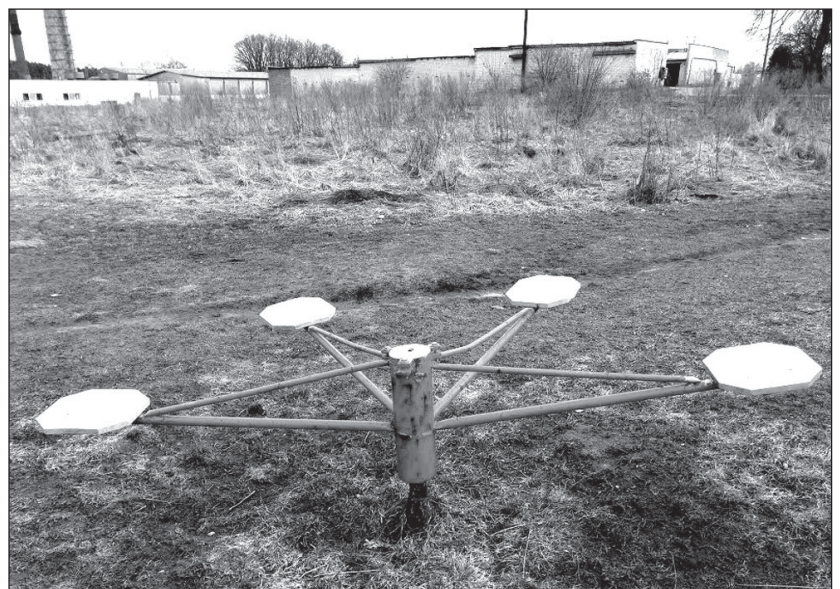
Mano nuomone, mikrorajono vaikų žaidimų aikštelių situacija yra kritinė: arba aikštelių apskritai nėra, arba jose viskas taip sulūžę, kad nesaugu naudotis, nes vaikai gali ir susižaloti! Tiesa, prie UAB „Danvi-

ta“ yra naujoviška čiuožykla, bet mikrorajone gyvena daug vaikų, taigi ji nepatenkina vaikų poreikių. Tačiau labiausiai nuskriausti S. Nėries gatvės pabaigoje esančiuose namuose gyvenantys vaikai. Prieš jų butų langus – didžiulę piktžolėmis apžėlusią pievą, vietos – į valias, bet toje erdvėje – vos keli aplūžę įrenginiai, o patiems mažiausiesiems apskritai nieko nėra... Štai kaip žmonės rūpinasi savo jaunąja karta!

Piktosios Žiurkės mintis užrašė **Eimantas RAŠTUTIS ir Emilija RAČKAUSKAITĖ**

Vaikų „džiaugsmui“...

Tai kone visa „pramogų“ pasiūla vaikams didžiulėje pievoje prie namų. Eimanto RAŠTUČIO nuotrauka.